

שיעור קנו

מל"ת עד. מ"ע סא. מל"ת צא. צב. צג.

מצוה עד שהזהיר איש זר מעבוד במקדש, רוצה לומר כל איש אשר לא מזרע אהרן הוא. והוא אמרו יתעלה וזר לא יקרב. ובאר הכתוב שהעובר על לאו זה חייב מיתה בידי שמים, והוא אמרו יתעלה והזר הקרב יומת. ולשון ספרי לעבודה עונש שמענו אזהרה מנין תלמוד לומר וזר לא יקרב. וכבר נכפלה האזהרה והעונש בזה הענין. והוא אמרו ולא יקרב עוד בני ישראל לשאת חטא למות. וכבר התבארו בגמרא יומא (דף כ"ד:) העבודות שיתחייב בהם הזר מיתה. ואלו הן זריקה והקטרה ונסוך המים ונסוך היין. ובמקום ההוא ובפרק שני מזבחים התבארו משפטי מצוה זו. (ויקח קרח, שם פ"ט):

מצוה סא היא שצונו שיהיה כל מה שנקריבהו שלם במינו תמים מן המומין שבאו בכתוב ושאמרו בקבלה שהן מומין, והוא אמרו תמים יהיה לרצון. ולשון ספרי תמים יהיה לרצון מצות עשה. וכבר הביאו ראיה על היות יינות נסכים ושמניהם והסלת בתכלית הטוב והנקיות מן ההפסד מאמרו תמימים יהיו לכם ונסכיהם. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בפ"ח ממנחות. (אמור, איסורי מזבח פרק א'), (פינחס, איסורי מזבח פ"ו):

מצוה צא הזהירנו מהקדיש בעלי מומין לגבי מזבח, והוא אמרו יתברך כל אשר בו מום לא תקריבו ואמרו הרי הוא עובר משום בל תקדיש. (אמור אל הכהנים, הלכות איסורי מזבח פ"א):

מצוה צב הזהירנו משחוט בעלי מומין, והוא אמרו לא תקריבו את אלה לה'. (שם, שם):

מצוה צג שהזהירנו מזרוק דם בעלי מומין לגבי המזבח. והוא אמרו יתברך לא תקריבו לה', ובאה הקבלה שזה הלאו יהיה מקבלת הדם שהרי אמרו בספרי לא תקריבו לה' משום בל תקבל את הדם. ובגמרא תמורה (דף ז') אמר לת"ק האי לא תקריבו ל"ל מבעי ליה לזריקת דמים והא נפקא ליה מעל המזבח ר"ל מאמרו ואשה לא תתנו יורה שכל מה שינתן על גבי המזבח לא יהיה בו מום והשיב אורחיה דקרא הכי משתעי, כלומר שזה הלאו שהוא ואשה לא תתנו מהם בא בהקטר אימורין ולא תקח ראיה דאמר המזבח כי לא יסודר הדבור אלא בו איך היה אומר ואשה לא תתנו מהם לבד זה לא ישלם בו דבור. הנה כבר התבאר שכל מה שקדם שאמר לא תקריבו לה' אזהרה מזריקת הדם. (שם, שם):